

LA DOLÇOR DELS CAMELS

27 d'abril de 2020.

Esbufegues com ho faria un cavall, amb aquell tremolor sonor de llavis que sempre deixa anar algun esquitx imperceptible, mentre penses que la inspiració resideix en l'interior d'un mateix i que, així com al plaer no li és necessària la dolçor d'un caramel per expressar-se, a tu no t'haurien de caldre estímuls exteriors per fer la teva feina. El caramel és només l'excusa, et dius. Així i tot, les coses des de fa uns mesos no es mouen com abans, la vida s'expressa diferent, amb més quietud, amb més cautela. Amb el pas dels dies, i sense adonar-te'n, aquesta situació t'està transformant silenciosament, com pluja fina que cau i et deixa amarada abans no tens temps d'adonar-te que hauries d'haver agafat el paraigua. Potser el món no ha canviat tant, et dius per animar-te, mentre dones un cop d'ull per la finestra. La fulla, com sempre, cau de l'arbre empesa pel vaivé del vent, les onades van i venen com si fossin el respirar de la Terra, que no s'atura. Però les imatges que t'evokes ni tan sols et fan somriure. Passen els dies i estàs viva, sí, però potser un xic menys. O potser podríem convenir que estàs menys inspirada. Vés a saber si no és el mateix.

A la paret del menjador observes la dansa de les llums i les ombres que, lentament, assenyalen el pas de les hores. T'has instal·lat aquí a desgana, i ara el portàtil ocupa la superfície que fa uns mesos s'omplia de plats i copes de vi, aquesta taula no massa gran que només feies servir per als sopars amb amics que venien a visitar-te. Tampoc tan sovint, tampoc tants amics, constates. I reconeixes que no és això el que trobes a faltar, et coneixes prou bé i saps que no ets una persona a qui li agradi participar activament de la interacció humana. El que sí que enyores és el teu lloc com a espectadora de la vida, com a auditora de les veus i el dringar de tasses que abans omplien les cafeteries a mig matí, dels càntics de preus al mercat del barri, de les melodies incomprensibles dels borratxos a la matinada. Aquelles cantúries t'embolcallaven com el caramel desfent-se melós embolcalla la boca, el caramel que potser no és necessari, però que en alguns moments resulta imprescindible.

Tornes a esbufegar, ara amb menys força, i recordes enyorada el cambrer del bar on solies fer el cafè preguntant-te, a tall de ritual i amb un gest d'admiració forçada, com et podies concentrar allà, asseguda en un racó de la terrassa enmig de l'enrenou dels locals de plaça. La teva resposta, sempre la mateixa: un somriure cortès i cap paraula. Les paraules no són el teu fort, però el seu so al teu voltant t'inspirava. Ara, ja fa setmanes que la ciutat s'ha cobert d'una boira invisible de silenci i assossec, que lluny d'ajudar-te a treballar, et manté estancada.

La tarda transcorre amb una lentitud feixuga. Les teves tasques, immòbils, no avancen. Et mires els punys descolorits del pijama de ratlles que no t'has tret en tot el dia i, d'improvís, com si s'extingís un encanteri i despertessis d'un son profund, inicias un encadenament d'accions que podríem dir que no has pensat ni previst: calçar-te les vambes, cobrir-te amb aquell jersei vell que t'ha fet companyia durant tot l'hivern, agafar una bossa d'escombraries a mig omplir, baixar quatre pisos d'escalons gastats, i sortir al carrer. Caminaràs a pas fem fins als contenidors del costat de la farmàcia i et somriràs, còmplice dels teus propis actes, quan els passis de llarg. Reseguiràs, pas a pas, la ruta que feies quan anaves a treballar, respiraràs nostàlgia en retrobar cada comerç, cada portal, l'escola, ara tancada. Tornaràs a somriure quan passis pel damunt d'aquella llamborda torta i esquerdada que més d'un matí t'havia fet ensopegar. I viuràs amb una tristesa desproporcionada el tancament d'un bar a on no t'havies parat mai. El camí serà llarg i la bossa, que no has deixat anar encara, començarà a gotejar. Te'n desprendràs mitja hora més tard, quan deixis enrere el barri vell i amb ell el darrer vianant amb qui t'has creuat, el darrer que, de manera mal dissimulada, t'ha repassat de dalt a baix, segurament sorprès per la teva indumentària.

Enfilaràs el camí amb pressa continguda, com la d'una núvia embarassada que no vol que se sàpiga que té certa urgència per assolir l'altar. Com ella, sents el repicar del teu cor com batega nerviós, i notes aquell tremolor intern que, en comptades ocasions, has experimentat

quan materialitzes un desig llargament anhelat. T'atures, inhales profundament i presagies un canvi d'etapa. Escoltes una veu dins teu que et guia cap a les muntanyes i que, al llarg de les hores, no pararà de repetir-te: has d'arribar fins al mar!

A l'inici, el camí et resulta evident, el recordes bé tot i haver-lo fet del revés ara fa més de tres anys, quan us vau inscriure a la cursa de la Transgavarres amb qui va ser el propietari del jersei gastat que ara t'acompanya. Durant els primers quilòmetres pensaràs en ell, sense nostàlgia, sense rancors ni ferides latents, vas ser tu qui el va deixar, d'un dia per l'altre, sense avís ni més argument que un senzill *estaràs millor sense mi, necessito espai*. Vàreu compartir quatre anys de la vostra vida i no saps dir si el vas arribar a estimar. Potser sí. Si més no, aquest Nadal quan vas saber que es casava vas tenir la urgència d'arribar a casa i abrigar-te amb aquell jersei gastat, el que t'acompanya ara, el que mai va venir a buscar. Amb voluntat de sincerar-te, reconeixes que hi ha gent que enyores i que tens poca traça en això d'estimar, que en prou feines recordes les converses de les darreres trobades amb amics i familiars, en les que no vas donar gens d'importància als petons i abraçades de comiat.

La tristesa t'ha fet alentir la marxa, i la veu interna et torna a parlar. *Deixa enrere el passat, pensa en el que vindrà, i continua caminant!* Al llarg dels propers quilòmetres et distrauràs imaginant un hipotètic futur en què et quedés sense feina, deixes el pis perquè no pots pagar el lloguer i tornes a casa dels pares, a l'habitació del teu germà perquè a la teva ara hi dorm la tieta Anna que té un Alzheimer avançat. La veu tornar a manifestar, encara més enfadada, sembla que pintar escenaris catastròfics de futur tampoc és una bona banda sonora per estimular el teu caminar. Per sort, el corriol es complica i això t'ajuda a badar de tot aquest feixuc pensar. T'atures un moment per assegurar-te de prendre la direcció correcta i t'adones que estàs afamada, deshidratada, i que els bessons, durs i entumits, et fan petites i constants punxades, inflamats pel sobreesforç que els hi estàs demanant. *No et desmuntis ara, et diu la veu, has de continuar!*

Alces el cap per agafar aire. La lluna, prima, et recorda la pela d'una tallada de meló, no la que menges a mossegades sense preocupar-te massa pels regalims de suc que et baixen pel coll, sinó la de línies elegants que talles amb cura davant de les mirades dels altres. Et somrius compassiva, trista, realment estàs cansada. No d'ara, no d'aquesta nit, és l'esgotament d'anys de viure en les aparences, dins d'una cuirassa que t'ha distanciat de la humanitat. Continuaràs caminant acompanyada dels teus propis retrets i no veuràs l'arrel que, poderosa, ha crescut per sobre la terra i creua el camí. T'entrebanques inesperadament i t'espantes. El balanceig veloç del teu cos t'ha agafat per sorpresa, però forceges contra la gravetat i, amb un gir que conclou en un petit saltiró, aconsegueixes salvar-te d'una revinclada. Caus igualment, i notes una fiblada de dolor quan una branca seca et rasca la galta. A terra, comproves que el turmell està bé, somrius i deixes anar l'aire. Ara mateix no podries sostenir la idea d'abandonar l'obsessiva obstinació que ressona dins teu amb un únic missatge: arribar a la platja. Asseguda enmig del camí, t'adones del paisatge enfosquit que t'envolta i al que fins ara no havies parat atenció. L'olor del romaní florit, l'aspror de la terra que amb la caiguda s'ha adherit a les teves mans i ara, mentre et ressegueixes la ferida de la cara amb els dits, notes com rasca. Contemples uns instants l'espessor del bosc en les formes imprecises de branques que no saps ni on comencen ni on acaben. Et complaus pensant que cada detall forma part d'un tot: camí, cel, terra, arbres. La idea et fa sentir a prop del món i t'alces, vigorosa, per reprendre la ruta, amb l'alegria latent d'una nena que s'acosta a la mà del seu avi on l'espera el caramel que ha somiat tota la setmana.

La nit transcorrerà entre alguns senders exigents, que requeriran la teva concentració per fer cada pas, i d'altres, més fàcils, que et permetran reviure moments feliços, aquells en què, des de l'observació discreta, transformes imatges quotidianes en històries que passen a adquirir un pes específic, una llum pròpia, un ritme cinematogràfic. Rememoraràs la noia amb cara de son amb qui et creuaves cada dia anant cap al despatx, alguns matins sostenia tranquil·la un got de cafè per emportar, d'altres sabies que feia tard pels seus passos accelerats. Et preguntes com li deu anar la vida ara, si continuarà tenint feina, si pot sortir de casa, i reconeixes que t'agradaria parlar amb ella, preguntar-li, amb voluntat d'esdevenir amiga i confident, per què sembla tan cansada.

Després d'un pendent exigent t'adones que les forces et fallen. La veu que et guia cap al mar ara només xiuxiueja, però recular queda descartat, et dius, ha de ser més a prop arribar que no pas tornar a casa. I, de cop, lluites per no plorar, per no escoltar el llistat de retrets que tu mateixa et dispaes: a qui se li acut travessar una muntanya, en solitari, de nit, sense frontal, sense mòbil, sense les claus de casa, amb el pijama de ratlles! Estàs a punt de deixar-te caure, quan, de sobte, sents una mena de rot grotesc, un so estrident que es transforma en el rugit d'una bèstia infrahumana. Aquesta vegada no tindràs prou forces per a reaccionar, notaràs l'impacte de l'animal mentre penses en quants d'ells t'han envoltat tota la nit, ara que fa temps que s'ha aturat la cacera. La topada del teu cos amb el terra serà violenta, el jersei s'estriparà i el pijama quedarà tacat per la sang que s'escorre per la cama.

Quan tornis a tenir consciència del bosc al teu voltant no t'inquietarà sentir-te estranyament relaxada. Tampoc et preocuparàs per si encara ronda a prop el senglar, ni experimentaràs dolor, set o gana. T'aixecaràs àgilment, amb una lleugeresa ingràvida, i no pensaràs en res, únicament et dedicaràs a caminar fins que arribis al passeig que voreja la platja. Les primeres llums de l'albada t'acolliran mentre et dirigeixis cap a l'únic banc on ja hi ha una persona asseguda, un home vell, corpulent, que mira el mar amb les mans a sobre de la falda.

Arribes al seu costat, però l'home no et mira, només fa un lleuger moviment de cap, com qui sent el brunzit d'una mosca passar, i segueix amb l'esguard atent al vaivé de les barques. T'asseus al seu costat, més a prop del que seria oportú, però no veus en ell cap reacció, sembla que no té interès en si vas bruta, si estàs ferida o si vesteixes un pijama. Sortirà el sol i tot dins teu serà calma. No et podràs dir si ho trobes bonic, no tindràs cap calfred, cap emoció, no t'acompanyarà cap pensament, cap paraula. Sense oposar resistència et deixaràs conduir per una força que t'apropa al vell i, com si es tractés d'algú amb qui tens molta confiança, recolzaràs el teu cap a sobre la seva espatlla, sense tenir sensació de contacte amb la duresa del seu cos ossut, només amb un lleuger sentiment de pau que no comença ni acaba.

L'home no farà res, continuarà mirant el mar. Uns minuts després, desembolicarà un caramel que guardava entre les seves mans gastades i se'l posarà a la boca lentament, com si es tractés d'un objecte delicat. Sentiràs com l'assaboreix, com hi juga, com espetega quan hi clava les dents i t'adonaràs del plaer que viu en aquell moment, mentre s'alça àrduament i s'allunya de la platja.